

Frédéric Bastiat - DE WET

De wet is verdorven!

De wet - en, in haar kielzog, alle de gezamenlijke krachten van de natie - de wet, zeg ik, is niet niet alleen afgedwaald van de juiste richting, maar veranderd in het nastreven van iets dat volledig in tegenspraak is met haar doel! De wet is het instrument geworden van elke soort van hebzucht, in plaats van haar controle daarop! De wet is schuldig aan die grote ongerechtigheid, waarvan het juist haar missie was die te straffen! Waarlijk, dit is een ernstig feit als het waar is, en een waaraan ik gebonden voel om het onder de aandacht van mijn medeburgers te brengen.

Leven is een gave van God.

We hebben van God de gave gekregen die, die voor zover het ons betreft, al het andere bevat, het leven, lichamenlijk, verstandelijk en zedelijk. Maar het leven kan zichzelf niet ondersteunen. Hij die het ons heeft geschonken, heeft ons de zorg toevertrouwd van het ondersteunen, het ontwikkelen en het vervolmaken [van het leven.] Daartoe heeft Hij ons uitgerust met met een verzameling van prachtige vermogens; Hij heeft ons ondergedompeld te midden van een verscheidenheid aan elementen. Het is door het gebruik van onze vermogens en deze elementen dat de verschijnselen van aanpassing en van toe-eigening, waardoor het leven de cirkelgang nastreeft die haar is toegewezen en wordt verwezenlijkt.

Bestaan is persoonlijkheid, vrijheid en eigendom.

Het [menselijk] bestaan, onze vermogens, het zich kunnen aanpassen - met andere woorden, onze persoonlijkheid, onze vrijheid, onze eigendommen - dat is de mens. Het is van deze drie dingen dat gezegd kan worden, afgezien van alle demagogische spitsvondigheden, dat ze voorgaan boven alle menselijke wetgeving. Het is niet omdat de mensen wetten hebben gemaakt, dat persoonlijkheid, vrijheid en eigendom bestaan. Integendeel, het is omdat persoonlijkheid, vrijheid en eigendom eerder bestonden, voordat de mensen wetten maakten. Wat is de wet dan eigenlijk? Zoals ik elders heb gezegd, is het de collectieve organisatie van het recht op individuele en wettige verdediging.

Grondrechten van het leven.

De Natuur, of liever God, heeft ieder van ons het recht gegeven om zijn *persoon*, zijn *vrijheid* en zijn *bezit*, te verdedigen, aangezien dit de drie bestanddelen of grondrechten en elementen van het leven zijn, elementen, waarvan elk de andere aanvult en voltooit en dat niet kan worden begrepen zonder deze. Want wat zijn onze vermogens, zonder alleen maar de uitbreiding van onze persoonlijkheid? En wat is eigendom, zonder alleen maar de uitbreiding van onze vermogens?

Collectief recht is afgeleid van persoonlijk recht.

Als ieder mens het recht heeft zich te verdedigen met zijn persoon, zijn vrijheid en zijn eigendom, zelfs met geweld, dan hebben een aantal mensen samen het recht om dit te combineren en uit te breiden, om een gemeenschappelijke kracht organiseren die regelmatig kan voorzien in dit verweer. Collectief recht heeft dus het individuele recht als grondslag en reden voor bestaan als rechtmatigheid, en de gemeenschappelijke macht kan rationeel gezien niet nog een ander doel, of een andere taak hebben,

dan de geïsoleerde krachten waarvoor ze werd vervangen. Dus, omdat de kracht van een individu niet rechtmatig de persoon van een ander individu kan raken, in zijn vrijheid of eigendom - kan om dezelfde reden, de gemeenschappelijke kracht niet wettig worden gebruikt om de persoon, de vrijheid of eigendom van particulieren of van de klassen te vernietigen. Want in tegenstelling tot ons uitgangspunt zou in alle gevallen verderf van deze kracht ontstaan. Want wie zal durven zeggen dat geweld aan ons is gegeven, maar dat we onze rechten niet mogen verdedigen, maar wel de gelijke rechten van onze broeders zouden mogen vernietigen? En als dit niet waar zou zijn voor de kracht van ieder individu die onafhankelijk kan optreden, hoe kan dit dan waar zijn voor de collectieve kracht, die slechts de georganiseerde vereniging van de geïsoleerde krachten is?

De wet is een natuurlijk recht van verdediging.

Niets, daarom kan duidelijker zijn dan dit: De wet is de organisatie van het natuurlijke recht van wettige verdediging, het is de vervanging van individuele naar collectieve krachten, met als doel het handelen in de sfeer waarin er recht is om te handelen, van het doen van waar zij het recht hebben om dat te doen, om personen, vrijheden, en eigenschappen te beveiligen en elk in zijn recht te handhaven, om zo te zorgen dat gerechtigheid over alles kan regeren. En als een volk vastgesteld op deze basis zou bestaan, lijkt het me dat er orde zou heersen onder hen, zowel in hun daden als in hun ideeën. Het lijkt mij dat zo'n volk een bestuur zou hebben wat het meest eenvoudige, het meest economische, het minst beklemmende, en het minst voelbaar zou zijn, het zou bijgevolg als de meest stabiele regering kunnen worden gedacht, het meest ingetogen, het meest rechtvaardige, wat dan ook haar politieke vorm zou kunnen zijn.

Verantwoordelijkheid voor het eigen bestaan.

Want onder een dergelijk beleid, zou iedereen het gevoel hebben dat hij al de volledigheid bezat, evenals alle verantwoordelijkheid voor het eigen bestaan. Zolang de persoonlijke veiligheid zou zijn gewaarborgd, zolang arbeid vrij zou zijn en de vruchten van de arbeid beveiligd [zouden zijn] tegen alle onrechtvaardige aanvallen, zou niemand te kampen hebben met problemen met de staat. Als we welvarend zouden zijn, zouden we niet, en dat is waar, de Staat behoeven bedanken voor ons succes, maar als we ongeluk zouden hebben, zouden we niet meer hoeven denken aan het belasten van onze rampen net zo min als onze boeren daaraan denken bij het voorkomen van hagel en vorst. We zouden alleen maar de onschatbare zegen van veiligheid kennen.

De natuurlijke orde van het bevredigen van behoeften.

Het kan verder worden bevestigd dat, dankzij de niet-interventie van de staat in privé-zaken, onze behoeften en hun bevrediging zich zouden ontwikkelen volgens hun natuurlijke orde. We zouden geen arme gezinnen moeten zien, die op zoek zijn naar geletterde instructies voordat zij worden voorzien van brood.

De natuurlijke orde van steden en districten.

We zouden geen steden zien, die bevolkt zijn ten koste van de landelijke districten, noch landelijke districten zien ten koste van de steden. We zouden die grote verplaatsingen niet zien van kapitaal, arbeid en bevolking, die wetgevende maatregelen veroorzaken; Verplaatsingen die de bronnen van het bestaan zo onzeker en precair maken en op die manier in zo grote mate de verantwoordelijkheid van regeringen vergroten.

Het verdraaien van de wet.

Jammergenoeg is de wet geenszins beperkt tot haar eigen sfeer. Noch is het alleen maar in enig dubbelzinnig en discutabel opzicht dat zij haar juiste sfeer heeft verlaten. Zij heeft meer dan dat gedaan. [De wet] heeft gehandeld in directe tegenstelling tot haar juiste doel. Zij heeft haar eigen doel vernietigd. Zij is werkzaam geweest in het vernietigen van rechtvaardigheid die ze juist zou moeten hebben gevestigd, in het weghalen van rechten. Die juist tot doel hadden haar te begrenzen tot haar ware opdracht, die was haar ware missie te respecteren. Het heeft haar collectieve macht geplaatst in dienst van degenen die wensen te handelen zonder risico en zonder scrupules, met personen, met de vrijheid en het eigendom van anderen. Het is plunderen omgezet in een recht, dat zij kan beschermen met een wettige verdediging [als] van een misdrijf, die zij kan bestraffen. Hoe heeft het tot deze verdraaiing van de wet kunnen komen? En wat is het resultaat ervan? De wet is verdraaid door de invloed van twee zeer verschillende oorzaken - naakte hebzucht en onjuiste filantropie.

Naakte hebzucht.

Laten we spreken van de eerste oorzaak. Zelfbehoud en ontwikkeling is de gemeenschappelijke ambitie van alle mensen, op zo'n manier dat als iedereen zou genieten van de vrije uitoefening van zijn vermogens en de vrije beschikking zou hebben over haar vruchten, sociale vooruitgang onophoudelijk, ononderbroken en onvermijdelijk zou zijn.

Het voortdurend speuren naar welzijn.

Maar er is ook een andere neiging die gemeenschappelijk is. Dat is om te leven en ons te ontwikkelen wanneer we maar kunnen, zelfs ten koste van elkaar. Dit is geen onbezonnen conclusie, die uitgaat van een sombere en liefdeloze geest. De geschiedenis getuigt van de waarheid ervan, door de onophoudelijke oorlogen, de migratie van rassen, de sektarische onderdrukkingen, de universaliteit van slavernij, door de fraude in de handel en door de monopolies die daar mee zijn verbonden. Deze fatale neiging heeft haar oorsprong in de ware aard van de mens zelf - in het primitieve, universele en onoverwinnelijke gevoel dat speurt naar zijn welzijn, en zorgt dat we er naar zoeken om aan pijn te ontsnappen.

De oorzaak van het plunderen.

De mens kan alleen maar leven en plezier ontlene aan een voortdurende zoektocht en toe-eigening. Dat betekent een voortdurende toepassing van zijn vermogens om te verkrijgen uit objecten, of [het verrichten van] arbeid. Dit is de oorsprong van eigendom. Maar ook hij kan leven en genieten, door het in beslag nemen en zich toe-eigenen van de producties en de vermogens van zijn medemensen. Dit is de oorsprong van plunderen.

Arbeid of plunderen.

Welnu, arbeid op zich brengt pijn met zich mee, en de mens is van nature geneigd om pijn te vermijden. En daaruit volgt - en de geschiedenis bewijst het - dat daar waar plunderen minder belastend is dan de arbeid, het [plunderen] overheerst, en noch religie noch moraal kunnen in dat geval voorkomen dat het het de overhand krijgt. Wanneer dan, zal plunderen ophouden? Wanneer het zwaarder en gevaarlijker wordt dan arbeid. Het is heel duidelijk dat het juiste doel van de wet is te verzet te bieden tegen de fatale neiging om te plunderen met de krachtige belemmering van de collectieve macht, en dat al haar maatregelen gericht moeten worden ten gunste van eigendom

en tegen plundering.

De wet als onoverwinnelijk instrument.

Maar de wet is meestal gemaakt, door een mens of door een klasse van mensen. En daar de wet niet kan bestaan zonder de sanctie en de steun van een overheersende macht, moet de wet definitief deze macht plaatsen in de handen van degenen die de wetten maken. Dit onvermijdelijk fenomeen, in combinatie met de fatale tendens die, zoals we hebben gezegd, bestaat in het hart van de mens, verklaart de bijna universele perversie van de wet. Het is gemakkelijk voor te stellen dat [de wet], in plaats van een controle te zijn op onrecht, een bijna onoverwinnelijk instrument wordt.

Misbruik van de macht.

Het is gemakkelijk te bedenken dat, volgens de macht van de wetgever, [de wet] vernietigt ten gunste van haar eigen winst en in de rest van de gemeenschap, in verschillende mate de persoonlijke onafhankelijkheid door slavernij vernietigt, vrijheid door onderdrukking vernietigt, en eigendom door plundering vernietigt.

Stoppen of meedoen aan plunderen.

Het ligt in de aard van mensen om zich te verzetten tegen het onrecht waarvan zij het slachtoffer zijn. Wanneer daarom het plunderen wordt georganiseerd door de wet, ten gunste van de winst van hen die haar uitvoeren, neigen al de geplunderde klassen, hetzij met vreedzame of revolutionaire middelen, om op een bepaalde manier betrokken te worden bij de productie van wetten. Deze klassen, afhankelijk van de mate van verlichting die ze hebben bereikt, kunnen eigenlijk maar twee zeer verschillende doeleinden hebben, waarbij ze proberen hun politieke rechten te verwezenlijken, ofwel zij kunnen wensen om een einde te maken aan het legale plunderen, ofwel ze kunnen verlangen om er aan deel te nemen.

Universeel plunderen door alle partijen.

Wee het land, waar deze laatste gedachte heerst onder de massa's, op het moment dat zij, op hun beurt, beslag leggen op de wetgevende macht! Tot die tijd is geoorloofd plunderen uitgeoefend door enkelen ten opzichte van de velen, zoals het geval is in landen waar het recht van wetgeving is beperkt tot weinig handen. Maar als het nu universeel is geworden, wordt het evenwicht gezocht in universeel plunderen. Het onrecht dat de maatschappij bevat, in plaats van uitgerukt worden, is dan algemeen geworden. Zodra de gewonde klassen hun politieke rechten hebben teruggekregen, zou hun eerste gedachte niet zijn het plunderen af te schaffen (dit zou veronderstellen dat ze verlicht zijn, wat ze niet kunnen zijn) maar ze zouden zich organiseren tegen de andere klassen, en in hun eigen nadeel, een systeem van represailles volgen - als het nodig was, voordat het bewind tot rechtvaardigheid komt en dat alles zou onderworpen worden aan een wrede vergelding - sommigen voor hun ongerechtigheid en een aantal voor hun onwetendheid.

Als recht en moraal in tegenspraak met elkaar zijn.

Het zou daarom onmogelijk zijn, om in de samenleving een grotere verandering en een groter kwaad te introduceren dan dit - de omzetting van de wet in een instrument tot plundering. Wat zouden de gevolgen van een dergelijke perversie zijn? Het zou boekdelen vereisen om ze allemaal te beschrijven. We moeten ons tevreden stellen met te wijzen op de meest opvallende. In de eerste plaats zou dit het

wegcijferen van ieders geweten betekenen in het onderscheid tussen recht en onrecht. Geen enkele samenleving kan bestaan, tenzij de wetten worden nageleefd om een bepaalde reden, maar de veiligste manier om ze te laten respecteren is om ze respectabel te maken. Wanneer recht en moraal in tegenspraak zijn met elkaar, bevindt de burger zichzelf in in een wrede tweestrijd van ofwel het verlies van zijn moreel besef, ofwel van het verliezen van zijn respect voor de wet - twee kwaden van gelijke omvang, waartussen het moeilijk kiezen is.

Gerechtigheid is niet hetzelfde als de wet.

Het is zo veel in de aard van het recht om rechtvaardigheid te ondersteunen, zodat zij in de hoofden van de massa's één en hetzelfde ondersteunen. Er is in ieder van ons een sterke neiging om datgene als legitiem te beschouwen wat geoorloofd is, zozeer zelfs dat velen ten onrechte alle gerechtigheid afleiden van de wet. Het is daarna voor de wet voldoende, het gebieden en bestraffen van plunderen te regelen, zodat het rechtvaardig en heilig voor vele gewetens zal schijnen. Slavernij, bescherming en monopolisme vinden dan verdedigers, niet alleen bij degenen die daar winst door hebben, maar ook bij degenen die daaronder lijden. Als u zou wijzen op een twijfelen aan de moraliteit van deze instellingen, wordt direct gezegd: *"Je bent een gevaarlijke experimentator, een gelover in een utopie, een theoreticus, een verachter van de wetten, zou jij de reden willen zijn waarop de maatschappij van rust in opschudding zou komen."* Als je lesgeeft over moraliteit of politieke economie, zullen er officiële instanties worden gevonden om het volgende verzoek te doen aan de regering:

Dat voortaan wetenschap word onderwezen met niet alleen enige verwijzing naar vrije uitwisseling (van vrijheid, eigendom, en gerechtigheid), zoals het geval is geweest tot aan de huidige tijd, maar ook en vooral, aan de hand van de feiten en de wetgeving (in tegenstelling tot vrijheid, eigendom en justitie), die de Franse industrie reguleren. Dat in het openbaar leraren in loondienst betaald door de schatkist, de professoren zich rigoureuus dienen te onthouden van zelfs het minst in gevaar brengen van het respect voor de de wetten die nu gelden.

Het voorkomen van discussie over de wet.

Zodat als er een wet bestaat die slavernij of monopolie goedkeurt, onderdrukking of plunderen, in welke vorm dan ook, mag dat niet eens worden genoemd - want hoe kan dat worden genoemd zonder beschadiging van het respect die het bezielt? Meer nog, moraal en politieke economie moeten worden onderwezen in verband met deze wet - en dat is, met de veronderstelling dat het gewoon moet zijn, alleen omdat het de wet is. Een ander effect van deze betreurenswaardige perversie van de wet is, dat het leidt tot menselijke hartstochten en politieke strijd, en in het algemeen in de politiek, in eigenlijke zin leidt tot een overdreven belang van de wet.

Algemeen kiesrecht.

Ik kan deze bewering op duizend manieren bewijzen. Maar ik zal mij beperken, bij wijze van een illustratie, met het doel deze uit te oefenen op een onderwerp dat heeft de laatste tijd de aandacht heeft van iedereen: Algemeen kiesrecht. Wat ook kan worden gedacht door de adepten van de school van Rousseau, die belijdt heel ver geavanceerd te zijn, maar die ik beschouw als 20 eeuwen achter lopend, algemeen kiesrecht (als we het in de strikte zin van het woord nemen) is niet één van die heilige dogma's waarvan het onderzoek ervan en twijfel erover misdaden zijn.

Census kiesrecht.

Ernstige bezwaren kunnen worden aangevoerd. In de eerste plaats, het woord universele verbergt een

grof sofisme. Er zijn in Frankrijk [in 1848], 36.000.000 inwoners. Om het kiesrecht algemeen te maken, dient er met 36.000.000 kiezers worden gerekend. Het meest uitgebreide systeem [in 1848] rekent slechts met 9.000.000. Drie van de vier personen dus, zijn uitgesloten en meer dan dat, ze worden uitgesloten door die vierde [persoon]. Op welk principe is deze uitsluiting gegrondvest? Op het principe van ongeschiktheid. Algemeen kiesrecht betekent: het algemeen kiesrecht van degenen die daartoe in staat zijn. Wie zijn daartoe in feite, in staat? Zijn leeftijd, geslacht, en justitiële veroordelingen de enige voorwaarden voor arbeidsongeschiktheid die daaraan worden verbonden?

Voorwaarden voor kiesrecht.

Als we het onderwerp van nabij beschouwen, kunnen we gemakkelijk de reden vinden waarom het kiesrecht afhankelijk is van het vermoeden van geschiktheid. Het meest uitgebreide systeem verschilt van de meest beperkte in de voorwaarden waaraan deze geschiktheid hangt, en die vormt geen verschil in principe, maar in de mate ervan. Dit motief betekent, dat de kiezer het niet voor zichzelf bepaalt, maar dat het voor iedereen wordt vastgesteld.

Ieder mens heeft recht te stemmen.

Indien, zoals de republikeinen van de Griekse en Romeinse toon beweren, het kiesrecht was bepaald tot het lot van een ieder bij zijn geboorte, zou het een onrecht zijn voor volwassenen om vrouwen en kinderen uit te sluiten van stemming. Waarom zijn ze uitgesloten? Omdat zij niet in staat wordt geacht om voor zichzelf te zorgen. En waarom is dit onvermogen een reden voor uitsluiting? Omdat het de kiezer niet alleen de verantwoordelijkheid van zijn stem berooft, maar omdat elke stem telt en invloed heeft op de gemeenschap in het algemeen. Omdat de gemeenschap het recht heeft om een aantal garanties te eisen ten aanzien van de feiten waarop haar welzijn en haar bestaan afhankelijk zijn.

Discriminatie in de wet leidt tot discussie.

Ik weet wat er hierover kan worden gezegd als antwoord. Ik weet ook wat er kan worden tegengeworpen. Maar dit is niet de plaats om een controverse van deze aard te regelen. Wat ik wil opmerken is dit, dat deze zelfde tegenstelling (in het algemeen bij het grootste deel van alle politieke vragen) zou ageren, prikkelen, de volken op losse schroeven zou plaatsen en bijna al haar belang zou verliezen als de wet altijd geweest was wat zij zou moeten zijn.

Respect in de wet voor de mens leidt tot respect van mensen voor de wet.

In feite zou, als de wet zou veroorzaken dat het van alle personen, alle vrijheden, en alle eigendommen werden gerespecteerd - was het alleen maar de organisatie die het individuele recht en individuele verdediging zou regelen - alsof het de hindernis, de controle, de straf tegen alle verdrukking, om alle plunderen te voorkomen. Zou het dan waarschijnlijk zijn dat we veel zouden moeten betwisten als burgers, over het onderwerp van meer of minder universeel kiesrecht? Is het waarschijnlijk dat het de grootste voordelen - de openbare rust, in opspraak zou brengen? Is het waarschijnlijk dat de uitgesloten klassen niet rustig zouden wachten op hun beurt? Is het waarschijnlijk dat de stemgerechtigde klassen erg jaloers op hun voorrechten zouden zijn? En is het niet duidelijk, dat de belangen van allen een en hetzelfde zijn, waarbij sommigen zouden handelen zonder veel overlast voor de anderen?

Wie mag meedoen aan het wetten maken?

Maar als het fatale beginsel zou worden ingevoerd dat, onder voorwendsel van organisatie, regulering,

bescherming of aanmoediging, de wetgeving van de ene partij kan afnemen om aan een andere groep te geven, en ook zichzelf kan helpen om de rijkdom die is verworven door alle klassen en de weelde van bepaalde klassen vergroten, of dat nu landbouwers, fabrikanten, reders of kunstenaars en cabaretiërs zijn. Dan zou toch zeker in dit geval, er geen klasse zijn, die niet zou proberen - en met reden, om haar hand te leggen op de wet en die niet [anders dan] uit woede haar recht van verkiezing zou eisen om daarvoor in aanmerking te komen. En zij zouden de samenleving liever laten omvallen in plaats van het niet verkrijgen van dat recht. Zelfs bedelaars en vagebonden zullen u dan bewijzen dat ze een onbetwistbare aanspraak hebben om de wet maken. Zij zullen zeggen:

Wij kopen nooit wijn, tabak of zout, zonder de belasting te betalen, en een deel van deze belasting wordt door de wet gegeven in emolumenten, voordelen en fooien aan mensen die rijker zijn dan wij. Anderen maken gebruik van de wet om een kunstmatige stijging van de prijs van brood, vlees, ijzer of doek mogelijk te maken. Omdat iedereen de wet gebruikt voor zijn eigen voordeel, willen wij hetzelfde doen. Wij willen het recht op bijstand regelen, zodat ook de arme man kan meedoen met het plunderen. Om dit te bewerkstelligen, moeten wij ook kiezers en wetgevers zijn en ons op grote schaal kunnen organiseren zoals jullie klasse dat hebben georganiseerd. Vertel ons niet dat je onze zaak zelf op je zal nemen, en naar ons 600.000 frank zal gooien om ons stil te houden, alsof jullie ons een botje toewerpt. Wij hebben andere vorderingen en in ieder geval, willen we voor onszelf bepalen, wat andere klassen voor zichzelf bedongen hebben!

Wat is steeds de vraag bij wetten maken?

Hoe kan dit argument wordt worden beantwoord? Ja, zolang het wordt toegelaten dat de wet is afgedwaald van zijn ware missie, dat [de wet] het eigendom mag schenden in plaats van het veilig te stellen, zal iedereen de wet willen vaststellen, hetzij om zich te verdedigen tegen plundering, of om haar juist te organiseren voor zijn eigen winst. De politieke vraag [daarbij] zal altijd schadelijk, overheersend, en het recht opslorpen en absorberen. In andere woorden, er zullen dan gevechten zijn bij de deur van het wetgevende Paleis. De strijd daarbinnen zal niet minder verwoed zijn. Om hiervan te worden overtuigd, is het nauwelijks nodig om te kijken naar wat plaatsvindt in de kamers in [de regeringen van] Frankrijk en in Engeland. Het is genoeg om te weten wat de vraag daarbij steeds is.

Bronnen van tweedracht in de wet van de USA.

Is er geen noodzaak om te bewijzen dat deze verfoeilijke perversie van de wet een eeuwigdurende bron van haat en tweedracht is, dat dit zelfs neigt naar sociale desorganisatie? Kijk naar de Verenigde Staten. Er is geen land in de wereld waar de wet meer binnen zijn juiste domein wordt gehouden en voor ieder zijn vrijheid en zijn eigendom verzekert. Daarom is er geen enkel land in de wereld waar de sociale orde lijkt te rusten op een meer solide basis. Maar zelfs in de Verenigde Staten zijn er twee vragen en slechts twee, die vanaf het begin de politieke orde in gevaar hebben gebracht. En wat zijn deze twee vragen? Die van slavernij en dat van de accijnzen; dat zijn juist de enige twee vragen waarbij, in tegenstelling tot de algemene geest van deze republiek, de wet het karakter van een plunderaar heeft gekregen.

Slavernij is een overtreding van de rechten van de persoon, gesanctioneerd door de wet. Bescherming [door accijnzen] is een overtreding van de rechten van eigendom gepleegd door de wet. En het is zeker zeer opmerkelijk dat, te midden van zo veel andere debatten, deze dubbele juridische gesel, de treurige erfenis van de Oude Wereld, de enige reden zou kunnen zijn, die misschien zal leiden tot het scheuren van de Unie. Inderdaad, een meer verbazingwekkend feit, in het hart van de samenleving, kan niet worden opgevat dan dit: Die wet moet een akte van onrecht zijn geworden. En als dit feit zo formidabele gevolgen heeft in de Verenigde Staten, waar het maar een uitzondering is [op een verder

rechtvaardige wet], wat moet het dan bij ons in Europa wel niet zijn, waar het [plunderen] een principe - een systeem is?

Commentaar

Bastiat voorspelt in deze tekst in 1850, ruim 12 jaar voordat het feitelijk gebeurde, dat een Amerikaanse burgeroorlog veroorzaakt zou worden door de vraag of slavernij is toegestaan. Dat was een van de twee bronnen van tweedracht die hij noemde. In 1850 mochten de staten in de USA per staat nog zelf beslissen of slavernij in hun staat was toegestaan.

Politieke plundering.

De heer Montalembert, (politicus en schrijver) die de vaststelling van de gedachte van een beroemde proclamatie van de heer Carlier overnam, zei: *"We moeten oorlog te voeren tegen het socialisme."* En met het socialisme, volgens de definitie van de heer Charles Dupin, bedoelde hij het plunderen. Maar welk plunderen bedoelde hij? Want er zijn twee soorten: Illegale en legale plundering.

Illegale plundering.

Zoals illegaal plunderen, zoals diefstal of oplichting, die zijn voorzien en worden gestraft door de strafwet, denk ik niet dat dit mag worden gesierd met de naam socialisme. Dat is niet hetgeen wat de fundamenteën van de samenleving systematisch bedreigt. Trouwens, de oorlog tegen dit soort plundering heeft niet gewacht op het signaal van de heer Montalembert of de heer Carlier. Het is zo al gegaan sinds het begin van de wereld; Frankrijk droeg dit met zich mee al lang voor de revolutie van februari - en al lang vóór het verschijnen van het socialisme - met alle plechtigheden van magistratuur, politie, rijkswacht, gevangenen, kerkers en het schavot. Het is de wet zelf die deze oorlog uitvoert en het is te wensen, naar mijn mening, dat de wet altijd deze houding moet handhaven met betrekking tot plunderen.

Wettelijke plundering.

Maar dit is niet het geval. De wet neemt soms zelf aan het plunderen deel. Soms volbrengt zij [plundering] met haar eigen handen, om de partijen die profiteerden van de schaamte, het gevaar en de scrupules te besparen. Soms plaatst zij al de ceremonie van magistratuur, politie, gendarmerie en gevangenen, in dienst van de plunderaar, en behandelt ze de geplunderde partij, als deze zichzelf verdedigt, als de crimineel. In een woord, er betaamt een wettelijke plundering, en het is zonder twijfel dit, wat bedoeld is door de heer Montalembert.

Voorwaarden voor kiesrecht.

Als we het onderwerp van nabij beschouwen, kunnen we gemakkelijk de reden vinden waarom het kiesrecht afhankelijk is van het vermoeden van geschiktheid. Het meest uitgebreide systeem verschilt van de meest beperkte in de voorwaarden waaraan deze geschiktheid hangt, en die vormt geen verschil in principe, maar in de mate ervan. Dit motief betekent, dat de kiezer het niet voor zichzelf bepaalt, maar dat het voor iedereen wordt vastgesteld.

Het onderscheiden van plundering.

Dit plunderen mag alleen een uitzonderlijke smet in de wetgeving van een volk zijn, en in dit geval is

het beste ding dat kan worden gedaan, zonder zo veel toespraken en klaagzangen, om het zo snel mogelijk af te schaffen, ondanks het geschreeuw van de belanghebbenden. Maar hoe is het te onderscheiden? Heel gemakkelijk \. Kijk of de wet afneemt van sommige personen wat tot hen behoort [als eigendom], om het te geven aan anderen aan wie het niet behoort [in eigendom]. Kijk of de wet wordt uitgevoerd, voor de winst van een burger en om de schade aan anderen te voorkomen, en of de burgers de handelingen niet kunnen uitvoeren zonder het plegen van een misdrijf. Schaf dergelijke wetten onverwijld af. Zij vormen niet alleen een onrecht - zij vormen een vruchtbare bron van andere ongerechtigheden, want ze nodigen uit tot represailles, en als je niet zorgvuldig daarin bent, zal de uitzondering zich uitbreiden, zich vermenigvuldigen en systematisch worden. Zonder twijfel zal de partij die profiteerde luid over onrecht roepen, en hij zal proberen zijn verworven rechten te doen gelden . Hij zal zeggen dat de staat gebonden is de industrie aan moedigen en te beschermen. Hij zal pleiten dat het een goede zaak is voor de staat om erdoor te worden verrijkt. Dat zij daardoor meer kan besteden, en dat daardoor meer salarissen naar de arme werklieden zullen stromen. Zorg ervoor om niet te luisteren naar deze drogredenen, want het is gewoon door het systematiseren van deze argumenten dat juridische plundering wordt gsystematiseerd .

Socialisme is systematisch plunderen [van anderen].

En dit is wat er is gebeurd. De waan van de dag is om alle [sociale] klassen te verrijken ten koste van elkaar. Het is het generaliseren om te plunderen onder voorwendsel van het organiseren van de staat. Dan kan juridische plundering worden uitgeoefend op een oneindige veelheid van manieren. Vandaar komt een oneindige veelheid van plannen voor de organisatie van de staat, accijnzen, bescherming, bijzondere voordelen, fooien, aanmoedigingen, progressieve belastingen, gratis openbaar onderwijs, recht op werk, recht op winst, recht op loon, recht op bijstand, recht op instrumenten van arbeid, gratis krediet, enz. En het zijn al deze plannen die als geheel genomen, één enkel ding gemeen hebben, juridisch plunderen, die dan de naam van het socialisme aanneemt.

Het bestrijden van plundering.

Welnu het socialisme, aldus gedefinieerd, als een doctrine met dergelijke leerstellingen gevormd, welke oorlog zou je daartegen kunnen voeren anders dan een oorlog tegen een doctrine? Vindt U deze leer vals, absurd en afschuwelijk. Weerleg haar. Dit zal des te gemakkelijker zijn, hoe valser, absurder en afschuwelijker zij is. Boven alles, als je sterk wilt zijn, begin dan door elk deeltje van het socialisme uit uw wetgeving weg te ploegen, die erin kan zijn geslopen - en dit zal geen licht werk zijn.

Verzet tegen het socialisme.

De heer Montalembert werd verweten zich met bruto geweld te willen richten tegen het socialisme. Hij zou moeten worden ontheven van dit verwijt, want hij heeft duidelijk gezegd: *"De oorlog die we moeten voeren tegen het socialisme moet er een zijn die overeenkomt met de wet, met eer en met rechtvaardigheid."* Maar hoe komt het dat de heer Montalembert niet ziet dat hij zichzelf daarbij in een vicieuze cirkel het plaatst? Je zou recht gebruiken om zich te verzetten tegen het socialisme. Maar het is juist de wet die het socialisme oproept.

Legaliseren van het plunderen.

Het [socialisme] streeft naar het juridische, niet naar het illegale plunderen. Het is alsof de wet zelf, net als de monopolisten van alle soorten, zich als een instrument wil maken. En als zij eenmaal de wet aan haar kant heeft, hoe zult u dan in staat zijn om de wet te veranderen tegen [plunderen]? Hoe ga je het

plaatsen onder de macht van uw tribunalen, uw gendarmes, en van uw gevangenissen? Wat ga je dan doen? Als we wensen te voorkomen dat het een deel gaat uitmaken van wetten, moeten we het buiten de wetgevende paleis te houden. Dat zal je niet lukken, durf ik te profeteren, zo lang als wettelijk plundering de grondslag is binnen de wetgeving. Het is absoluut noodzakelijk dat deze vraag omtrent juridische plundering moet worden onderzocht en er zijn slechts drie mogelijkheden:

- 1. Wanneer de weinigen de velen plunderen;*
 - 2. Als iedereen ieder ander plundert;*
 - 3. Als niemand een ander plundert.*
-

Gedeeltelijk plunderen, algemeen plunderen, of de afwezigheid van plundering, tussen deze moeten we onze keuze te maken. De wet kan slechts één van deze resultaten produceren.

1. Gedeeltelijk plunderen.

Dit was het systeem dat overhand heeft gehad zo lang de kiesvrijheid als privilege gedeeltelijk was een systeem waartoe toevlucht is genomen, om een invasie van het socialisme te voorkomen.

2. Algemeen plunderen.

We worden bedreigd door dit systeem als het kiesrecht ook algemeen is geworden. De massa's bedenken het idee van het maken van de wet, op de grondslag van de wetgevers die hen zijn voorgegaan.

3. Afwezigheid van plundering.

Dit is het principe van rechtvaardigheid, vrede, orde, stabiliteit, verzoening en van gezond verstand, die ik zal verkondigen met al de kracht van mijn longen (en die is zeer onvoldoende, helaas!) tot aan de dag van mijn dood.

Wat is de wet.

En in alle oprechtheid, wat kan meer worden verlangd uit de handen van de wet? Kan de wet, waarvan de noodzakelijk sanctie is macht is, redelijkerwijs kan worden ingezet bij iets wat verder gaat dan het verzekeren van het recht van ieder individu? Ik daag iedereen uit deze cirkel te doorbreken zonder de wet te verdraaien en dus het verdraaien van macht tegen het recht. En aangezien dit de meest dodelijke, de meest onlogische sociale perversie is die eventueel kan worden bedacht, moet worden toegegeven dat de echte oplossing, de zo veel gewilde [oplossing], van het maatschappelijk probleem in deze eenvoudige woorden, wordt:

WET IS GEORGANISEERDE RECHTVAARDIGHEID
[jegens individuen, jegens hun vrijheid en jegens hun bezit.]

Het organiseren van een rechtvaardige wet.

Nu is het belangrijk op te merken, dat tot de om rechtvaardigheid te organiseren door de wet, dat wil zeggen door middel van geweld, sluit het idee van het organiseren van de wet, of met geweld welke

uiting wat van menselijke activiteit dan ook - arbeid, liefdadigheid, landbouw, handel, industrie, instructie, de schone kunsten, of religie. want ieder van deze een van deze regelingen zou onvermijdelijk het vernietigen van de essentiële organisatie inhouden. Hoe in feite, kunnen we ons voorstellen dat geweld inbreuk maakt op de vrijheid van de burgers, zonder dat het inbreuk maakt maken op rechtvaardigheid en dus handelen tegen zijn juiste doel?

Het vooroordeel van liefdadigheid.

Hierbij ben ik gekomen tot het overnemen van een de meest populaire vooroordelen van onze tijd. Het wordt niet voldoende geacht dat de wet juist moet zijn, Zij moet liefdadig zijn. Het is niet voldoende dat de wet moet garanderen dat elke burger in staat is tot zijn vrije en onschuldige uitoefening van zijn vermogens, toegepast op zijn lichamelijke, intellectuele en morele ontwikkeling. Maar dat het nodig zou zijn om het welzijn, onderwijs en moraal uit te breiden, over de hele natie. Dit is de fascinerende kant van het socialisme.

Afgedwongen solidariteit is alleen maar dwang.

Maar, ik herhaal het, deze twee doeleiden van de wet in tegenspraak zijn met elkaar. We moeten tussen hen kiezen. Een burger kan niet tegelijkertijd vrij en niet vrij zijn. De heer de Lamartine schreef me op een dag aldus: *"Je doctrine is alleen de helft van mijn programma, je bent gestopt bij vrijheid, ik ga verder naar broederlijkheid [solidariteit]"* Ik antwoordde hem: *"Het tweede deel van het programma zal het eerste deel eerste vernietigen."* En in feite is het onmogelijk voor mij om het woord solidariteit te scheiden van het woord vrijwillig. Ik kan onmogelijk het begrip solidariteit bevatten als het wettelijk afgedwongen is, zonder dat de vrijheid daarbij legaal wordt vernietigd en rechtvaardigheid wettelijk met voeten getreden. Juridisch plunderen heeft twee wortels: Één van hen is, zoals we al hebben gezien, gelegen in de menselijke hebzucht, de andere is gelegen in onjuiste liefdadigheid. Voordat ik verder ga, ik denk dat ik mij nader moet verklaren over het woord plunderen.

Het politieke gevaar van plunderen.

Ik bedoel [met het woord plunderen] niet, zoals het vaak wordt gedaan, in een vage, ongedefinieerde, relatieve, of overdrachtelijke zin. Ik gebruik het in zijn wetenschappelijke acceptatie, en als uiting van de tegenovergestelde gedachte aan [behoud van] eigendommen. Wanneer een deel van de rijkdom verdwijnt uit de handen van hem die deze heeft verworven, zonder zijn toestemming en zonder vergoeding, aan hem die haar niet heeft geschapen, hetzij door geweld of door kunstgrepen, zeg ik dat eigendom wordt geschonden en dat plunderen is gepleegd. Ik zeg dat dit precies is wat de wet altijd en overal dient te onderdrukken. Als de wet zelf de actie onderneemt die het eigenlijk moet onderdrukken, zeg ik dat plunderen nog steeds wordt gepleegd, en zelfs, vanuit een sociaal oogpunt [gezien], onder verergerde omstandigheden. In dat geval echter, is hij die winst uit het plunderen verkrijgt er niet verantwoordelijk voor, het is de wet, de wetgever en de maatschappij zelf [die er verantwoordelijk voor is], en dit is waar het politieke gevaar schuilt.

Betwisten van een idee is niet

het betwisten van andermans moraal.

Het is te betreuren dat er iets offensief is in het woord [plunderen]. Ik heb tevergeefs gezocht naar een

ander, want ik zou te allen tijde en vooral niet nu, willen dat een irritant woord wordt toegevoegd aan onze meningsverschillen. Daarom of men mij nu gelooft of niet, ik verklaar dat ik niet de bedoeling heb om noch de bedoelingen of de moraal van iedereen te betwisten. Ik val een idee aan waarvan ik geloof dat het vals is. - Een systeem dat mij onrechtvaardig lijkt te zijn en dat dus onafhankelijk is van de bedoelingen, die ieder van ons daardoor winst oplevert, zonder dat het werd gewenst en eronder lijdt zonder zich bewust te zijn van de oorzaken.

De onjuiste menslievendheid van het socialisme.

Elke persoon moet schrijven onder invloed van de partijgeest of van angst, die afbreuk zou doen aan de oprechtheid van het protectionisme, van het socialisme, en zelfs van het communisme, die [alle drie] als van een en dezelfde plant zijn, in drie verschillende periodes van groei. Alles wat kan worden gezegd is, dat plunderen meer zichtbaar is door haar partijdigheid in het protectionisme, en door haar universaliteit in het communisme, waar uit volgt dat van de drie systemen, het socialisme nog steeds de meest vage, de meest ongedefinieerde en dus ook de meest oprechte is. Dat mag zijn zoals het is, om te concluderen dat legale plundering een van haar wortels heeft in onjuiste menslievendheid, is kennelijk om een kwade intentie uit te sluiten.

De wet kan niet verder reiken dan haar domein.

Met dit inzicht, laat ons de waarde, de herkomst en de neiging van deze populaire aspiratie [van menslievendheid], die pretendeert het algemeen belang te realiseren door de algemene plundering, onderzoeken. De socialisten zeggen, omdat de wet de rechtvaardigheid organiseert, waarom zouden we dan de arbeid, het onderwijs en de religie niet ook organiseren? Waarom niet? Omdat dit niet kan. De wet kan arbeid, instructie, en religie niet organiseren, zonder een desorganiserende rechtvaardigheid. Want vergeet niet, dat de wet de kracht is [van individuen] en dat het domein van de wet bijgevolg niet verder kan reiken voorbij het domein van kracht.

Doel van de wet is onrecht door regeren voorkomen.

Als de wet en haar macht een mens heeft te houden binnen de grenzen van rechtvaardigheid, kan ze ze hem niets anders opleggen dan een loutere ontkenning. Ze kan hem alleen verplichten om zich te onthouden van het toebrengen van schade [aan anderen]. Ze schendt noch zijn persoonlijkheid, noch zijn vrijheid, noch zijn woning. Zij bewaakt alleen de persoonlijkheid, de vrijheid en de eigendom van anderen. Ze houdt zich bij verdediging, tot het verdedigen van het gelijke recht van allen. Zij vervult een missie waarvan de onschadelijkheid evident is, waar haar nut voelbaar is, en waarvan de legitimiteit niet kan worden betwist. Dit is zo waar, dat zoals een vriend van mij eens tegen mij vertelde; *"Om te zeggen dat het doel van de wet is om recht te veroorzaken door regeren, is een uitdrukking die niet volledig juist is. Het moet gezegd worden, dat het doel van de wet is om onrecht door regeren te voorkomen."*

Positief [voorschrijven] door de wet vervangt de vrije wil.

In feite is het niet rechtvaardigheid dat een eigen bestaan heeft, maar is het onrecht. De één [onrecht] is gevolg van de afwezigheid van het andere [rechtvaardigheid]. Maar zodra de wet, door middel van haar noodzakelijke middel - macht - een vorm van arbeid oplegt, een methode of een onderwerp van onderwijs geeft, een geloofsbelijdenis of een aanbidding voorschrijft, is zij niet langer negatief, maar werkt zij positief in op de mensen. Haar wil vervangt de eigen wil van mensen voor de wil van de wetgever en vervangt het eigen initiatief voor het initiatief van de wetgever. Dan is er niet langer

behoefte om te raadplegen, te vergelijken, of te voorzien, want de wet doet dat allemaal voor hen. Het intellect wordt voor hen een nutteloze ballast om zich van te ontdoen, ze zijn niet langer mensen, ze verliezen hun persoonlijkheid, hun vrijheid en hun eigendom. Probeer maar eens een vorm van arbeid voor te stellen die opgelegd wordt door macht, zonder dat het een schending van de vrijheid zou zijn; Of een overdracht van rijkdom opgelegd door geweld, die geen schending van eigendom zou zijn. Als je er niet kan slagen om deze begrippen te combineren, dan kunt u niet anders dan concluderen dat de wet geen arbeid en industrie kan organiseren zonder daarbij ook onrecht te organiseren.

De ongelijkheid in de maatschappij.

Als een politicus uit de beslotenheid van zijn kantoor, een blik werpt op de maatschappij, wordt hij geraakt door het spektakel van de ongelijkheid die zich voordoet. Hij treurt over het lijden van zo velen van onze broeders, lijden waarvan de aspecten hem nog meer bedroeven door het contrast met luxe en rijkdom. Hij behoort zich misschien af te vragen, of een dergelijke sociale toestand niet is veroorzaakt door de plundering in de oudheid, uitgeoefend op de weg van veroveringen en door plundering in meer recente tijden, uitgevoerd door het medium van de wetten. Hij dient zichzelf af te vragen, of het toekennen van de aspiraties aan alle mensen voor hun welzijn en verbetering, of de heerschappij van rechtvaardigheid niet voldoende zullen zijn om de grootst mogelijk te realiseren activiteit van de voortuitgang te bewerkstelligen. En of de grootste hoeveelheid van gelijkheid die verenigbaar is met die individuele verantwoordelijkheid die God ons heeft toegekend, een rechtvaardige vergelding is van deugd en ondeugd.

Kunstmatige regelingen.

Hij heeft dergelijke gedachten nooit. Zijn geest draait zich naar combinaties, regelingen, juridische of kunstmatig organisaties. Hij zoekt de oplossing in het bestendigen en overdrijven wat het kwaad heeft veroorzaakt. Want, behalve rechtvaardigheid, waarvan wij gezien hebben dat het slechts een ontkenning is, zijn er geen wettelijke regelingen die het principe van de plundering niet bevatten.

Mensen zonder geld.

U zegt: *"Maar er zijn mensen die geen geld hebben,"* en u past de wet daarop toe. Maar de wet is geen zelfvoorzienende fontein, die voorziet in iedere gewenste stroom van onafhankelijke middelen voor de samenleving. Niets kan in de schatkist worden gebracht, ten gunste van een burger of een klasse, zonder dat de andere burgers en andere klassen worden gedwongen om het [naar de schatkist] te sturen. Als iedereen daaruit slechts onttrekt het equivalent van wat hij aan uw wet heeft bijgedragen, dan is het waar dat de wet geen plunderaar is, maar de wet doet niets voor mensen die geld willen hebben - En ze bevordert geen gelijkheid. Ze kan alleen maar een instrument van vereffening zijn, voor zover ze ontnemt van de ene partij om te geven aan een andere partij en dan is het een instrument van plundering.

Overheidsregelingen.

Onderzoek in dit licht, zal de bescherming van de accijnzen, subsidies, recht op winst, recht op arbeid, recht op bijstand, gratis openbaar onderwijs, progressieve belastingen, kosteloosheid van het krediet, sociale werkplaatsen, zij zullen u altijd brengen naar de bodem van legale plundering en georganiseerd onrecht.

Mensen die kennis willen hebben.

U zegt: *"Maar er zijn mensen die kennis willen,"* en u past de wet daarop toe. Maar de wet is geen fakkel met licht dat uitzichzelf schijnt. Kennis strekt zich uit over een samenleving waar er mensen zijn die kennis hebben, en anderen die dat niet hebben; er zijn burgers die willen leren en anderen die zijn opgeleid om les te geven. De wet kan slechts een van twee dingen: Ofwel vrij toestaan dat een werking ontstaat om dit soort transacties mogelijk te maken, dat wil zeggen, deze behoeften zich in vrijheid laten vervullen, of anderszins zich de wil van het volk toeigen in de zaak [van onderwijs], en voldoende leraren aannemen en hen opdragen de opdracht om anderen gratis te onderrichten. Maar, in dit laatste geval kan er niet anders dan een schending van de vrijheid en eigendom ontstaan - wat legale plundering zou zijn.

Mensen die een moraal of religie willen volgen.

U zegt: *"Maar hier zijn mensen die willen de moraal of religie in de wet vastleggen,"* en u past van de wet daarop aan. Maar de wet is een macht en is het nodig te zeggen hoe zeer het een gewelddadige en absurde onderneming is, om macht te introduceren in dergelijke zaken?

De camouflage van plundering in het socialisme.

Als gevolg hiervan van haar systemen en van haar inspanningen, lijkt het dat het socialisme, ondanks in al haar zelfgenoegzaamheid, nauwelijks kan helpen bij het ontwarren van het monster van legale plundering. Maar wat doet socialisme dan wel? Het camoufleert plundering heel slim voor anderen en zelfs voor zichzelf, onder de verleidelijke namen van broederschap, solidariteit, organisatie en vereniging. En omdat we niet zo veel vragen stellen bij de handen die de wet schrijven, want wij vragen immers alleen om rechtvaardigheid, beweert het socialisme dan [bij verweer er tegen] dat we broederschap, solidariteit, organisatie en vereniging [zouden] verwerpen en zij merkt ons met de naam van individualisten

Socialisten verwarren overheid [en de wet] de met de samenleving.

We kunnen hen verzekeren dat wat wij afwijzen niet de natuurlijke organisatie is, maar de afgedwongen organisatie. Het is geen vrije associatie, maar de vormen van vereniging, die ze op ons willen opleggen. Het is niet spontane solidariteit (broederschap), maar juridisch afgedwongen solidariteit. Het is geen spontane solidariteit, maar kunstmatige solidariteit volgens wettelijke regels, die alleen maar een onrechtvaardige verplaatsing van verantwoordelijkheid betekent [van het individu naar de wet]. Socialisme, net zoals de oude politiek waarvan het afkomstig is, verwacht de overheid [en de wet] met de samenleving. En daardoor is het, dat elke keer als we bezwaar maken tegen een ding dat wordt gedaan door de regering, zij concludeert dat wij bezwaar maken tegen het ding als geheel.

Wij keuren het onderwijs door de staat af; - dan zijn we tegen onderwijs.

Wij maken bezwaar tegen een staatsgodsdienst ; - *dan zouden we geen religie hebben.*

Wij maken bezwaar tegen gelijkheid die door de Staat wordt vastgesteld; - *dan zijn we tegen gelijkheid, enz.*

Ze kunnen ons net zo goed beschuldigen dat wij zouden wensen dat de mensen niet eten, omdat we bezwaar maken tegen de teelt van maïs door de staat.

De oorzaak van socialisme.

Hoe komt men op dat vreemde idee dat de wet iets kan produceren en iets doet wat het niet bevat - welvaart, in positieve zin, rijkdom, wetenschap, religie? Hoe kan het ooit een grondslag hebben gekregen in de politieke wereld? De moderne politici, met name die van de socialistische school, vonden in hun verschillende theorieën over een gemeenschappelijke hypothese, en er is zeker geen vreemdere en meer aanmatigende opvatting gevonden, of nooit nooit eerder ontstaan in de menselijke hersenen. Zij verdelen de mensheid in twee delen. De mensen in het algemeen, die behalve dat ze een soort zijn de eerste groep vormen, en de politicus zelf die de tweede en verreweg de belangrijkste groep vormt.

De mensen als willoos middel.

ze beginnen In feite, met te veronderstellen dat de mensen zijn verstoken van enig beginsel van actie en van alle middelen van onderscheid in zichzelf. Dat zij geen initiatief zouden hebben, dat ze inert materiaal zijn, passieve deeltjes, atomen zonder impuls. In het beste geval een vegetatie die onverschillig zou zijn voor haar eigen vorm van bestaan, vatbaar voor de veronderstellingen. Mensen zouden vanaf de buitenkant zijn te vormen in een oneindig aantal vormen, min of meer symmetrisch, artistiek en geperfectioneerd. Bovendien zal elk van deze politici niet aarzelen om te veronderstellen dat hij zelf [tot de tweede groep] behoort, onder de namen van organisator, ontdekker, wetgever, leraar of stichter, met een eigen wil en sterke hand, met een universeel initiatief, met een creatieve kracht, wiens sublieme missie het is om deze verspreide materialen - dat wil zeggen de mensen in de maatschappij - te verzamelen.

De vrijheid besnoeien.

Uitgaande van deze gegevens, kunnen zij als een soort tuinman naar eigen willekeur de mensen in de samenleving als bomen snoeien in piramides, parasols, kubussen, kegels, vazen, leibomen, spinnewielen of ventilatoren. Zodat de socialistische politicus, volgens zijn hersenschim, de arme mensheid kan vormen in groepen, series, cirkels en subcirkels, honingraten of sociale werkplaatsen, met allerlei variaties daarvan. En net als bij de tuinman, die zijn zijn bomen in vorm wil brengen, moet hij bijlen, snoeimessen, zagen en scharen hebben, zodat hij als politicus, de samenleving in vorm kan brengen. De instrumenten daarvoor kan hij alleen kan vinden in de wetten, de wet van accijnzen, de wet van de belastingen, de wet van de bijstand, en de wet van het onderwijs. enzovoorts.

Socialististen willen voor God spelen.

Het is zo waar, dat de socialisten de mensheid beschouwen als een onderwerp voor sociale experimenten, dat zij als ze kunnen maar niet helemaal zeker zijn van het succes van deze experimenten, ze een deel van de mensheid zullen vragen, een onderwerp te beproeven. Het is bekend hoe populair het idee om iets te proberen in alle systemen is. En van één van hun leiders is serieus bekend dat hij vroeg om van de Wetgevende vergadering een religieuze parochie te maken, met al haar bewoners, zodat zijn experimenten daarop zouden kunnen worden uitgevoerd. Het is dus dat net als een uitvinder die op kleine schaal een machine maakt, voordat hij er een op ware grootte vervaardigt. Dus offert de scheikundige sommige stoffen, de landbouwer wat zaad en een hoek van zijn veld, vanwege dit proces voor een idee. Maar denk aan het verschil tussen de tuinman en zijn bomen, tussen de uitvinder en zijn machine, tussen de scheikundige en zijn stoffen, tussen de landbouwer en zijn nageslacht!

Socialisten verachten de mensheid.

De socialistische politicus denkt in alle oprechtheid, dat er bij zichzelf hetzelfde verschil is tussen hem en de mensheid. Geen wonder dat de politici van de negentiende eeuw een kijk op de maatschappij hebben als een kunstmatige productie van een wetgever als genie. Dit idee, het resultaat van een klassieke opleiding, heeft bezit genomen van alle denkers en grote schrijvers van ons land. Voor al deze personen lijken de betrekkingen tussen de mens en de wetgever hetzelfde te zijn als die bestaan tussen de klei en de pottenbakker. Als ze bovendien ermee instemmen om in het hart van de mens een vermogen tot handelen te erkennen en in zijn intellect een de eigenschap tot onderscheidingsvermogen, beschouwen zij deze gave van God als een fatale eigenschap, en denken ze dat de mensheid, door deze twee impulsen, de neiging vertoont om naar een dodelijke ondergang te leiden. Zij hebben voor waar aangenomen dat als de mens zou worden overgelaten aan zijn eigen neigingen, de mensheid zichzelf zou afwenden van religie en daarna tot atheïsme zou geraken. Dat onderwijs zou leiden tot onwetendheid, en dat zij door arbeid en uitwisseling zou vervallen van geluk tot in ellende. Volgens deze schrijvers zijn er, slechts enkele mensen - de bestuurders en wetgevers - waarbij door de Hemel tegenovergestelde neigingen aan hen zijn geschonken, niet alleen voor hun eigen bestwil, maar ook ter wille van de rest van de wereld.

Is het bestuur goed en volk slecht?

Terwijl de mensheid [volgens hen] de neiging heeft tot het kwade, zouden zij neigen naar het goede, terwijl de mensheid zich ontwikkelt in de richting van de duisternis, zouden zij streven naar verlichting, terwijl de mensheid wordt aangetrokken getrokken tot ondeugd, zouden zij worden aangetrokken door deugd. En als deze neigingen aan hen worden toegekend, eisen ze de hulp van macht, met behulp waarvan zij hun eigen 'goede' neigingen willen uitwisselen met de 'slechte' van het menselijk ras.

Literatuur en filosofen over de aard van het volk.

Het is slechts nodig om bijna willekeurig, een boek over filosofie, politiek of geschiedenis te openen, om te zien hoe sterk dit idee in ons land is geworteld, als een kind van klassieke studies die de moeder van het socialisme lijkt te zijn. Alsof de mensheid alleen maar onbewegelijke materie zou zijn, die het leven, organisatie, de moraal, en de rijkdom het ontvangt van de macht. Of beter en nog erger gezegd - Dat de mensheid zelf neigt naar ontarding, en alleen zou worden tegengehouden in haar neigingen door een mysterieuze kant van de wetgever. Het klassieke conventionalisme toont ons overal, achtereenvolgens een passieve maatschappij, een verborgen kracht, onder de namen van de wet, of de wetgever (of, door een wijze van uitdrukking verwijst ze naar een persoon of personen van onbetwist gewicht en gezag, maar meestal niet met naam genoemd), die de mensheid zou bewegen, bezielen, verrijken, en herstellen.

De verdediging van verplichte tewerkstelling.

We zullen een citaat van Bossuet (*bisschop en hofprediker van Louis XIV*) weergeven:

BOSSUET: Één van de dingen waardoor de geest van de Egyptenaren het sterkst was beïnvloed (*door wie?*), was de liefde voor hun land. . . . Niemand mocht in de staat nutteloos zijn, de wet had aan een ieder zijn werk toegewezen, die afstamden van vader op zoon. Niemand werd toegelaten om twee beroepen hebben, noch om een ander beroep te kiezen. . . . Maar er was een bezigheid die werd verplicht voor iedereen (*door wie?*), dit was de studie van de wetten en der wijsheid, onwetendheid van godsdienst en politieke regelgeving van het land werd nergens in het leven verontschuldigd. Bovendien, had elk beroep een wijk toegewezen gekregen (*door wie?*). . . . Tussen al deze goede

wetten, was een van de beste dingen, dat iedereen werd onderwezen (*door wie?*) Egypte bloeide overvloedig met prachtige uitvindingen en niets werd verwaarloosd, wat het leven comfortabel en rustig kon maken.

Dus volgens Bossuet ontlene mensen niets aan zichzelf; patriotisme, rijkdom, uitvindingen, veeteelt, wetenschap - Allemaal zouden ze tot hen komen door de werking van de wet, of door hun koningen. Het enige wat ze hoeven te doen is passief afwachten. Het is op deze grondslag dat Bossuet het als uitzondering beschouwt als Diodorus de Egyptenaren beschuldigt van het verwerpen van het worstelen en muziek. Hij zegt daarover "*Hoe is dat nu mogelijk omdat deze kunsten toch werden uitgevonden door Trismegistus?*"

SAMENVATTING: Bastiat geeft hierna een groot aantal citaten van filosofen, politici en geschiedenschrijvers die er allemaal van uitgaan dat de mensheid als burgers, blijkbaar geen eigen verantwoordelijkheid zouden kennen en dat alle voorspoed en cultuur door de wet zouden zijn veroorzaakt. Hij geeft citaten van Fenelon en Montesquieu, Rousseau en Raynal, Mably en Condignac, Saint-Just en Robespierre, Billaud-Varenes en Lepelletier.

hij ontleent er de volgende conclusies aan:

Een verdediging van vaderlijk bestuur (*Bossuet*)

Het menselijk ras lijkt passief te zijn (*Fenelon*)

Socialisten ontkennen rede en feiten (*Fenelon*)

Socialisten willen mensen als militaire regimenten vormen (*Fenelon*)

Een beroemde naam en een slecht idee.

Als laatste een citaat van Robespierre, [de staatsman van het schrikbewind tijdens de Franse revolutie]

ROBESPIERRE: Het principe van de Republikeinse regering is deugd, en de middelen waarmee het moet worden goedgekeurd tijdens de oprichting ervan, is terreur. We willen in ons land, genotzucht vervangen voor de moraal, eer voor rechtschapenheid, grensbewaking voor principes, decorum voor invoerrechten, de tirannie van de mode voor het rijk van de reden, minachting van het ongeluk voor verachting van de ondeugd, brutaliteit voor trots, de ijdelheid voor grootheid van ziel, de liefde voor geld voor de liefde van glorie, goed gezelschap voor goede mensen, intriges voor verdienste, verstand voor genie, glitter voor de waarheid, de vermoeidheid van het genot voor de charme van het geluk, de kleinheid van het grote de grootheid van de mens voor, krachtige, gelukkige mensen voor grootmoedigen, want de eersten zijn gemakkelijk, frivool, ontaard. Dat wil zeggen, we zouden alle ondeugden en dwaasheden van de monarchie vervangen voor alle deugden en wonderen van een republiek.

De arrogantie van een revolutionair.

Naar wat een enorme hoogte boven de rest van de mensheid plaatst Robespierre zichzelf hier! En observeer de arrogantie waarmee hij spreekt. Hij is niet tevreden met het uiten van een verlangen naar een grote vernieuwing van het menselijk hart. Hij verwacht zelfs niet eens een dergelijk resultaat van een gewone regering. Nee, hij is van plan om het zelf te bewerkstelligen en door middel van terreur. Het doel van deze verhandeling waaruit deze kinderachtige en moeizame opsomming van stelling en tegenstelling bestaat, was om de principes van de moraliteit aan te geven die een revolutionaire regering zou moeten vertonen. Bovendien, wanneer Robespierre vraagt om een dictatuur, het is niet alleen voor het doel van het afwerpen van een buitenlandse vijand, of van het neerzetten van facties, nee

het is dat hij zijn eigen principes van moraliteit door middel van terreur kan vaststellen als inleiding op de werking van de Grondwet .

Verbeter de wereld begin bij jezelf.

Hij doet alsof hij door niets minder dan terreur het eigenbelang, eer, douane, decorum, mode, ijdelheid, de liefde voor geld, goed gezelschap, intriges, humor, luxe en ellende in het land zou kunnen uitroeien. Het is pas nadat hij, Robespierre, deze wonderen volbracht zal hebben, zoals hij zeer terecht noemt, dat hij zal toestaan dat de wet aan haar beheersing zal herwinnen. Het zou werkelijk goed zijn als deze zieners, die zo veel van zichzelf denken te zijn en zo weinig van de mensheid en alles willen vernieuwen, alleen maar tevreden zouden zijn met het proberen om eerst zichzelf te hervormen, dat zal al moeilijk genoeg voor hen zijn.

Welk soort wet wordt met terreur gemaakt?

In het algemeen echter, wensen deze heren, de hervormers, wetgevers en politici, niet om een onmiddellijke despotisme uit te oefenen over de mensheid. Nee, hier ze zijn te bescheiden en te menslievend voor. Zij betogen enkel voor het despotisme, het absolutisme, voor de almacht van de wet. Zij streven alleen naar het maken van de wet.

De voedingsbodem voor een veroveraar.

Om te laten zien hoe universeel deze vreemde opvattingen in Frankrijk zijn geweest, zou ik niet alleen het alles van de werken van Mably, Raynal, Rousseau, Fenelon moeten hebben gekopieerd en lange uittreksels moeten hebben gemaakt van Bossuet en Montesquieu, en u volledige verslagen hebben moeten geven van de van de zittingen van de grondwetgevende vergadering. Geen wonder dat dit idee Bonaparte zo goed paste. Hij omhelsde het met vuur en zette het met energie om in de praktijk. Als in de rol van een scheikundige, was Europa voor hem het materiaal voor zijn experimenten. Maar dit materiaal reageerde tegen hem. Meer dan de helft ontuchtend, moest Bonaparte op St. Helena toegeven, dat er in elk volk een eigen initiatief bestaat en hij werd minder vijandig tegenover de vrijheid. Maar dit belette hem niet in zijn testament deze les aan zijn zoon te geven - *"Regeren is het verspreiden van moraal, onderwijs en welzijn."*

De organisatie van verplichte arbeid.

Na dit alles, blijken verdere citaten nauwelijks nodig, van de meningen van Morelly, Babeuf, Owen, Saint Simon en Fourier. Ik beperk mij tot enkele uittreksels uit het boek van Louis Blanc's over de organisatie van de arbeid. *"In ons project, krijgt de samenleving de impuls van de macht."* En waaruit bestaat dan de impuls die de macht geeft om de samenleving te laten bestaan? In het opleggen daarvan, volgens het project van de heer Louis Blanc. *(in 1848 voorman van de linkse arbeidersbeweging en later minister van arbeid.)*

BLANC: In dit project dient de Staat slechts een wetgeving te regelen voor arbeidskracht, waarmee de industriële beweging in alle vrijheid kan en moet worden uitgevoerd. De Staat plaatst daarbij slechts de samenleving als op een helling (dat is alles) zodat die kan neerdalen, wanneer zij eenmaal daar geplaatst is. De natuurlijke loop van de dingen zal door deze enkele kracht het gevestigde mechanisme zijn.

De machine van een socialist.

Maar wat is deze helling eigenlijk zoals aangegeven word door de heer Louis Blanc? Zou ze niet leiden naar een afgrond? Nee, [volgens Blanc] ze leidt tot geluk. Waarom beweegt de samenleving niet uit zichzelf? Omdat zij niet weet wat zij wil, en ze vereist een impuls. Wat is de impuls daarvoor? Macht. En wie moet die impuls aan de macht geven? welnu, de uitvinder van deze machine, de heer Louis Blanc. We zullen wel nooit meer uit deze cirkel - van de passieve mensheid komen en van een groot man die door zijn tussenkomst met de wet de samenleving kan verplaatsen. Eenmaal op deze helling, zal de maatschappij dan genieten van iets als vrijheid? Zonder twijfel. En wat is vrijheid volgens Blanc?

BLANC: Eens en voor altijd: Vrijheid bestaat niet alleen als door de rechter verleend, maar in de kracht die aan de mens gegeven is om haar uit te oefenen, om zijn vermogens onder het rijk van gerechtigheid te ontwikkelen en onder de bescherming van de wet. En dit is geen ijdel onderscheid, er is een diepe betekenis in, en de gevolgen daarvan zijn onweegbaar. Want als het eenmaal is toegegeven dat de mens, om echt vrij te zijn, de macht moet hebben om zijn vermogens te beoefenen en te ontwikkelen, volgt daaruit dat ieder lid van de samenleving aanspraak heeft op zodanig onderwijs dat hij in staat is zijn vermogens te tonen, [en recht heeft] op de gereedschappen van de arbeid, zonder welke menselijke activiteit geen ruimte kan vinden. Welnu, door wiens tussenkomst is de samenleving in staat om aan elk van haar leden de vereiste opleiding en de nodige instrumenten van arbeid te geven, toch alleen maar door de Staat?

Passiviteit, almacht en onfeilbaarheid.

Dus, vrijheid is macht. En waar bestaat deze macht uit? Uit het bezit van het onderwijs en uit de instrumenten van de arbeid. En aan wie moet men het onderwijs en de instrumenten van de arbeid geven? Aan de samenleving, aan wie ze dit verschuldigd is. Door wiens tussenkomst moet de samenleving het onderwijs en hulpmiddelen van de arbeid verstrekken aan degenen die deze niet bezitten? Door tussenkomst van de Staat. Van wie moet de Staat deze verkrijgen? Het is aan de lezer om deze vraag te beantwoorden, en merk op waarheen waartoe dit neigt. Een van de vreemdste verschijnselen van onze tijd, en een die waarschijnlijk een kwestie van verbazing aan onze nakomelingen zullen zijn, is de leer, die gebaseerd is op deze drievoudige hypothese: - De radicale passiviteit van de mens, - De almacht van de wet, - De onfeilbaarheid van de wetgever: Dit is het heilige symbool van de partij die verkondigt exclusief democratisch te zijn. Het is waar dat het [socialisme] ook pretendeert sociaal te zijn. Voor zover zij democratisch is, heeft zij een onbeperkt vertrouwen in de mensheid. Voor zover het sociale aspect, plaatst zij de mensheid zelfs ergens nog minder als modder.

Voor verkiezingen beschouwt men mensen als verstandig.

Staan politieke rechten ter discussie? Moet er een wetgever worden gekozen? Ach, dan bezitten de mensen opeens wetenschap door instinct: Dan ze zijn begiftigd met een bewonderenswaardig onderscheidingsvermogen; Dan is hun wil altijd juist, dan kan de algemene wil zich niet vergissen. Kiesrecht kan niet anders dan universeel zijn. Niemand ontbreekt het dan aan verantwoordelijkheid voor de samenleving. De wil en het vermogen om te kiezen worden dan zomaar aangenomen. Kunnen de mensen zich vergissen? Leven we niet in een tijdperk van verlichting? Wat! moeten de mensen voor altijd bij de hand genomen worden? Hebben zij niet hun rechten verworven ten koste van inspanningen en offers? Hebben zij niet voldoende bewijs gegeven van hun intelligentie en wijsheid? Zijn ze niet volwassen geworden? Zijn zij niet in staat om zelf te oordelen? Kennen ze hun eigen belang niet? Is er een mens of klasse die zichzelf durft te plaatsen in plaats van - en op de positie - van de mensen zelf,

door voor hen te beslissen en te handelen? Nee, nee, de mensen behoren vrij zijn, zo zou het moeten zijn. Ze willen hun eigen zaken te regelen, en ze zullen dat ook doen.

Na verkiezingen beschouwt men mensen als onbekwaam

Maar als eenmaal de wetgever naar behoren is gekozen, dan verandert de stijl van spreken inderdaad. De natie wordt teruggestuurd in passiviteit, in inertie, tot niets en de wetgever neemt bezit van de almacht. Het is voor hem om alles te verzinnen, voor hem om te leiden, voor hem om te dwingen, voor hem om te organiseren. De mensheid heeft niets in te brengen, maar moet dienen, het uur van despotisme heeft geslagen. En we moeten constateren dat dit doorslaggevend is, want het volk, zo verlicht als het was, zo moreel, zo volmaakt, zijn er bij niemand neigingen, en als ze die hebben leiden deze allemaal naar beneden in de richting van ontarding. En zouden ze toch niet over een beetje vrijheid moeten beschikken? Maar nee, we worden door de heer Considerant verzekerd dat vrijheid gedoemd is om tot monopolies te leiden. Is ons niet verteld dat vrijheid concurrentie is? En dat de concurrentie, volgens de heer Louis Blanc, een systeem is dat leidt tot uitroeiing voor het volk en tot de ondergang voor de handel? Om die reden worden de mensen uitgeroeid en geruïneerd, naarmate ze vrij zijn, is dat wel zo? Kijk dan bijvoorbeeld eens naar Zwitserland, Nederland, Engeland en de Verenigde Staten?

Werkverschaffing aan werklozen

Vertelt de heer Louis Blanc ons niet opnieuw dat concurrentie leidt tot monopolisme, en dat om dezelfde reden, goedkoopte zou leiden tot exorbitante prijzen? Dat de concurrentie de neiging heeft om de bronnen van de consumptie uit te putten, en dat daardoor productie verandert tot een destructieve activiteit? Dat de concurrentie dwingt tot verhogen van de productie, en het verbruik tot afname - waaruit volgt dat vrije mensen zouden produceren omwille van het niet-consumeren, dat er niets dan onderdrukking en waanzin onder hen heerst en dat het absoluut noodzakelijk is voor de heer Louis Blanc om daarop toe te zien?

COMMENTAAR: Onder Blanc werden in 1848 Nationale Werkplaatsen opgericht waarin werklozen verplicht aan het werk werden gezet. Door overheidsmaatregelen dreigde het project te mislukken en de werklozen in Parijs kwamen in opstand en deze opstand werd bloedig neergeslagen. Blanc moest daarbij naar Engeland vluchten en bleef daar in asiel tot 1870.

Socialisten vrezen iedere vorm van vrijheid.

Welnu, wat voor vrijheid moeten de wetgevers de mensen mogelijk geven? **Gewetensvrijheid?** (Maar als dit zou worden toegestaan, dan zouden de mensen van deze gelegenheid gebruik om atheïst te worden.)

Is het **vrijheid van onderwijs?** (Maar dan zouden ouders leraren betalen om hun kinderen immoraliteit en onwaarheden te onderwijzen en bovendien zou, volgens de heer Thiers, als onderwijs aan de nationale vrijheid zou worden overgelaten, scholen ophouden te bestaan en zouden we onze kinderen onderwijzen met de ideeën van de Turken of Hindoes. En dat, dankzij het juridisch despotisme van het onderwijs terwijl onze kinderen nu het geluk hebben om onderwezen te worden met de edele ideeën van de Romeinen.)

Dan **vrijheid van arbeid?** (Maar dat zou [volgens Blanc] concurrentie betekenen die op haar beurt, de productie onverbruikt zou laten blijven, de zakenlieden zou ruïneren, en de mensen zou uitroeien.)

Misschien **vrijheid van handel?** (Maar iedereen weet - en de voorstanders van beschermende accijnzen hebben dat over en weer bewezen - dat de vrijheid van handel ieder persoon ruïneert die zich met handel bezighoudt en dat het noodzakelijk zou zijn om de vrijheid van de handel te onderdrukken)

om voorspoed te scheppen.)

Misschien dan, **vrijheid van vereniging?** (Maar volgens de socialistisch doctrine, zijn ware vrijheid en vrijwillige vereniging tegenstellingen van elkaar, en het doel van de socialisten is juist vrijheid van vereniging onderdrukken om mensen te dwingen zich samen te associëren in 'ware vrijheid'.)

Duidelijk is, dat het geweten van de socialisten hen niet toestaat dat personen dat enige vrijheid hebben, omdat ze geloven dat de aard van de mens altijd neigt naar iedere vorm van ontarding en rampen. Dus moeten de wetgevers natuurlijk plannen maken voor de mensen om hen te redden van zichzelf.

Socialisten willen voor God spelen.

Deze pretenties van de socialisten suggereren een andere vraag, die ik hen vaak gevraagd heb, en waar ik me niet bewust ben dat ik ooit een antwoord gekregen: Als de natuurlijke neigingen van de mensheid zo slecht zouden zijn dat het niet veilig is om hen in vrijheid laten, hoe komt het dan dat de bedoelingen van de socialisten zelf wel altijd goed zijn? Vormen de wetgevers en hun vertegenwoordigers niet ook een onderdeel van het menselijk ras? Zijn zij van mening zijn dat ze uit andersoortig materiaal zijn samengesteld dan de rest van de mensheid? Ze zeggen dat wanneer de samenleving aan zichzelf zou worden overgelaten, deze zich onvermijdelijk naar haar vernietiging zou snellen, omdat haar instincten verdorven zijn. Ze veronderstellen dat om dit te stoppen in haar neerwaartse richting, zij de samenleving een betere richting kunnen geven. Zij hebben daarom blijkbaar uit de hemel intelligentie en deugden ontvangen, die haar buiten en boven de mensheid plaatst: Laat ze deze aanspraak van superioriteit maar eens aantonen. Zij zouden onze herders zijn en wij zouden alleen goed genoeg zijn om hun kudde te vormen. Deze regeling veronderstelt in hen een natuurlijk overwicht, een recht waarvan wij hen volledig gerechtvaardigd proepen dit te bewijzen .

De socialisten verwerpen vrije keuze.

Je moet daarbij constateren dat ik niet strijd tegen hun recht om sociale combinaties te verzinnen, om die aan te bevelen, te adviseren en om die uit te proberen op eigen kosten en risico. Maar ik betwist hun recht om de ze op te leggen ons door het middel van de wet en dat is door geweld en met het openbaar belastinggeld. Ik zal niet beweren dat de Cabarettisten, de Fourieristen, de Proudhoniens, de Academici en de Protectionisten moeten afzien van hun eigen ideeën. Ik zou alleen willen dat ze afzien van het idee dat ze allemaal gemeenschappelijk hebben - namelijk, dat ze ons door macht en geweld ons willen dwingen ons te onderwerpen om volgens hun eigen categorieën en rangorde deel uit te gaan maken van hun sociale laboratoria, in het steeds maar weer oppompen van hun Grieks-Romeinse moraal, en hun commerciële beperkingen. Ik zou hen vragen om ons het vermogen van het beoordelen van hun plannen over te laten. En ons niet te verplichten iets aan te nemen als we merken dat ze onze belangen schaden, ons pijn doen of weezinwekkend zijn voor ons geweten. Maar deze organisatoren willen toegang tot de fiscale middelen en de macht van de wet met het oog op de uitvoering van hun plannen. Bovendien zijn het onderdrukkende en onrechtvaardige ideeën, en dit verlangen impliceert ook de fatale veronderstelling dat de organisator onfeilbaar is en de mensheid incompetent is. Maar nogmaals, als mensen zo incompetent zijn om zelf te kunnen beoordelen, waarom dan al dat gepraat over het algemeen kiesrecht?

De oorzaken van de Franse revolutie.

Deze contradictie in ideeën is, helaas maar logisch, weerspiegeld in de gebeurtenissen in Frankrijk. Zo zijn de Fransen alle andere Europeanen voorgedaan bij het verkrijgen van hun rechten - of beter gezegd, hun politieke eisen. Toch heeft dit feit in geen enkel opzicht verhinderd ons tot de meest overheerste, de meest gereguleerde, de meest opgelegde, het meest ingezette en de meest uitgebuite

mensen in Europa te maken. Frankrijk leidt ook alle andere naties waar omwentelingen zijn te verwachten. En onder deze huidige omstandigheden, is het heel natuurlijk dat dit het geval is. En dit zal zo blijven zolang onze politici dit idee blijven vasthouden, dat door Louis Blanc is zo goed is uitgedrukt: *"De samenleving krijgt haar momentum van de macht."* Dit zal de zaak zijn zo lang als menselijke wezens met gevoelens verder blijven passief te blijven. Zolang ze zichzelf beschouwen als niet in staat tot het verbeteren van hun voorspoed en geluk door hun eigen intelligentie en erfgenaam eigen energie. Zolang dat ze alles verwachten van de wet. Kortom, zolang ze denken dat hun relatie dezelfde is als die van de schapen onder een herder.

De almacht van de wet.

Geluk en ongeluk, rijkdom en armoede, gelijkheid en ongelijkheid komen allemaal daaruit [uit de wet] voort. Zij is belast met alles, zij verbindt alles, zij doet alles, dus moet zij zich verantwoorden voor alles. Als we gelukkig zijn, heeft de wet recht om onze dankbaarheid op te eisen, maar als we ongelukkig zijn, moeten wij alleen de schuld dragen. Staan niet onze personen en goederen in feite, niet allemaal tot haar beschikking? Is de wet niet almachtig? Bij het creëren van dit educatieve monopolie, heeft zij ondernomen om aan de verwachtingen van de vaders van gezinnen te beantwoorden die zijn beroofd van vrijheid. En als deze verwachtingen worden teleurgesteld, wiens schuld is het dan? In het reguleren van de industrie, heeft zij toegezegd om die te laten bloeien, anders zou het absurd zijn geweest om haar van haar vrijheid te beroven. En als zij lijdt, wiens schuld is het dan? In voorwenden om de balans van de handel aan te passen door het spel van de accijnzen, verbindt de wet zich om de handel voorspoedig te maken. En als ze verre van voorspoedig is en ze wordt vernietigd, wiens schuld is het dan? Bij de toekenning van de bescherming van het maritieme wapen in ruil voor hun vrijheid, heeft zij toegezegd om ze zelfvoorzienend te maken, als ze belastend, wiens schuld is het dan?

Regering en de wet

Er is dus geen enkele klacht in het land waarvoor de regering zichzelf niet vrijwillig verantwoordelijk heeft gemaakt. Is het dan een wonder dat elke mislukking dreigt om een revolutie te veroorzaken? En wat is daarbij de voorgestelde remedie? het voor onbepaalde tijd verlengen van de heerschappij van de wet, dat wil zeggen, de verantwoordelijkheid van de regering. Maar als de regering zich ertoe zet om de lonen te verhogen en te reguleren, en niet in staat is om dat te doen; Als zij zich ertoe verbindt om iedereen te helpen die behoeftig is, en niet in staat is om dat te doen; Als zij zich ertoe verbindt om werk te bieden aan iedere arbeider, maar niet in staat is om dat te doen; En als zij zich verbindt om aan iedereen geld te lenen aan iedereen die dat wil met gemakkelijk krediet en niet in staat is om dat te doen, dan betreuren wij de woorden die aan de pen van de heer de Lamartine zijn ontsnapt, *"De Staat beschouwt het als haar missie de ziel van de mensen te verlichten, te ontwikkelen, te vergroten, te versterken, te vergeestelijken en te heiligen."* Maar als geen van deze zaken zeker zal lukken, is het dan niet voor de hand liggend dat na elke teleurstelling, die helaas niet meer dan waarschijnlijk zal zijn, er onvermijdelijk een revolutie zal volgen?

De wet en haar domein.

Ik zal nu het onderwerp hervatten door op te merken, dat onmiddellijk na het economische gedeelte van de vraag, en vóór het politieke deel, een algemeen leidende vraag zich aandient. Het is de volgende: Wat is de wet? Wat behoort ze te zijn? Wat is haar domein? Wat zijn haar grenzen? Waar stopt in feite het voorrecht van de wetgever? Ik heb geen aarzeling over het antwoord:

De wet is gemeenschappelijke georganiseerd kracht om onrecht te voorkomen; Kortom, De wet is rechtvaardigheid.

Het is niet waar dat de wetgever absolute macht heeft over onze personen en goederen, aangezien deze eerst bestonden, en haar werk is alleen maar om deze [personen en goederen] te beveiligen tegen letsel. Het is niet waar dat het de missie van de wet is om ons geweten, onze ideeën, onze wil, ons onderwijs, onze gevoelens, onze werken, onze uitwisselingen, onze gaven en onze genietingen te reguleren. Haar missie is om te voorkomen dat de rechten van de ene persoon schade berokkent aan die van een ander, in een van deze opzichten. De wet heeft, omdat ze de macht heeft voor haar noodzakelijke sancties, alleen maar het domein van macht en dat is rechtvaardigheid. En zoals ieder individu het recht heeft om daarop een beroep te doen en uitsluitend in geval van wettige verdediging, betekent het, dat die macht omdat het slechts de vereniging van individuele krachten is, die als de collectieve macht kan dwingen, niet rationeel kan worden worden gebruikt voor enig ander doel. De wet is dus enkel de organisatie van de individuele rechten die al vóór de wet bestonden.

De wet is rechtvaardigheid:

Geen geweld door plundering.

Zo lang de mensen niet in staat zijn om het plunderen van hun eigendom, zelfs voor liefdadige doeleinden te onderdrukken, is het haar missie om de mensen te beschermen, te beveiligen en om hen te verzekeren van het bezit van hun eigendom. Het kan niet gezegd worden, dat plunderen zou mogen, zelfs niet als het voor een liefdadig doel is en zelfs niet zolang zij zich onthoudt van alle onderdrukking. Want dan is zij in een tegenspraak met zichzelf. De wet kan niet door handelend optreden jegens personen en goederen, [de mensen] beveiligen en zich verzekeren van hun bezit, zonder dat voorkomen dat het hun geweld aandoet en hun recht aantast.

De wet is rechtvaardigheid:

Geen slagveld voor ieders dromen en hebzucht.

Niets kan duidelijker en eenvoudiger zijn, of volmakter gedefinieerd en begrensd, of meer zichtbaar zijn voor elk oog. Want rechtvaardigheid is een bepaalde eenheid, onbeweeglijk en onveranderlijk, die geen afname of toename toestaat. Afwijkingen van dit uitgangspunt, maken de wet religieus, solidair, egalitair, industriëel, literair of artistiek. En je zal je verliezen in vaagheid en onzekerheid, je zal op onbekende grond geraken, in een afgedwongen heilstaat (Utopia). Of wat nog erger is, temidden van een menigte met elkaar strijdende droombeelden, waarin ieder streeft om het bezit over de wet te krijgen, en om die dan U dan op te leggen. Want solidariteit en liefdadigheid hebben geen vaste grenzen, zoals rechtvaardigheid die heeft. Waneer ga je stoppen? Waar is de wet om te stoppen? De ene persoon, zoals de heer de Saint Cricq, zal alleen zijn liefdadigheid wensen uit te breiden tot een aantal van de industriële klassen. En hij zal de wet willen veranderen ten gunste van de producenten boven de balngen van de consument. Een ander zoals de heer Considerant, zal het opnemen voor de werkende klasse en door middel van de wet beweren, dat deze tegen een vast tarief recht hebben op, kleding, onderdak, voedsel en alles wat nodig is voor de ondersteuning van het leven. En een derde, de heer Louis Blanc, zal met reden zeggen, dat dit een onvolledige solidariteit zou zijn en dat de wet moet

worden voorzien van instrumenten voor arbeid en onderwijs. Een vierde zal opmerken dat een dergelijke regeling nog steeds ruimte laat voor ongelijkheid en dat de wet in de meest afgelegen gehuchten luxe literatuur en de kunsten zou moeten introduceren. Dit is de grote weg naar het communisme, met andere woorden, de wetgeving zal worden zoals zij nu is - een slagveld voor ieders dromen en ieders hebzucht.

De wet is rechtvaardigheid:

Geen deur naar klachten, irritaties en problemen.

In dit voorstel stellen wij ons een eenvoudige, onbeweeglijke regering voor. En ik daag iedereen uit om mij te vertellen van waar de gedachte aan een revolutie, een opstand, of een enkele storing zou kunnen ontstaan tegen een openbare macht die zich beperkt tot de onderdrukking van onrecht. Onder een dergelijk systeem zou er meer welzijn zijn. En dit welzijn zou met meer gelijkheid worden verspreid. En omdat lijden de mensheid onafscheidelijk vergezelt, zou niemand eraan denken de regering daarvan te beschuldigen. Want zij zou er net zo onschuldig aan zijn als aan de veranderingen en variaties van de temperatuur. Zouden er dan mensen zijn die zich zouden verweren tegen het hof van beroep, of de vrederechters bestormen, omwille van beroep tegen accijzen of lonen, gratis krediet gereedschappen voor de arbeid, de voordelen door accijzen, of de sociale werkplaats? Ze zouden dan heel goed weten dat deze zaken buiten de jurisdictie van de vrederechters zouden vallen. En ze zouden al snel leren dat ze niet binnen de bevoegdheid van de wet vallen. Maar als het doel als de wet was geweest te zijn gemaakt op het beginsel van solidariteit. Als uit haar wordt worden verkondigd dat van uit de wet alle voordelen en alle kwaad voortkomen; En - dat zij verantwoordelijk is voor elke individuele klacht en voor elke sociale ongelijkheid, dan open je de deur naar een eindeloze opeenvolging van klachten, irritaties, problemen, en revoluties.

Wet is rechtvaardigheid:

Geen keuze uit en of andere utopie als droombeeld.

En het zou wel heel vreemd als de wet goed en wel iets anders kon zijn! Is rechtvaardigheid onjuist? Zijn rechten niet alle gelijk? Met welk vertonen van recht kan de wet zich bemoeien om mij te onderwerpen aan de sociale structuur van de heren Mimerel, Melun, Thiers, of Louis Blanc anders dan slechts om een middel te zijn voor hun plannen? Als de wet het morele recht zou hebben om dit te doen, waarom dwingt de wet ons dan niet dat deze heren zich te onderwerpen aan mijn plannen? Zou het zo te zijn dat de natuur mij niet voldoende fantasie heeft geschonken om een utopie als droombeeld te verzinnen? Is het aan de wet om de keuze van een te maken uit zo veel fantasieën, en zou moeten kiezen en de georganiseerde macht van het bestuur volledig daaraan toevertrouwen?

De wet is geen sociaal dictaat.

En laat niet gezegd worden, zoals dat voortdurend wordt gedaan, dat de wet, in dit opzicht, atheïstisch, individueel en harteloos zou zijn en dat het de mensheid zou vormen naar haar dat eigen beeld. Dit is een absurde conclusie, die volledig de verzotheid van bestuurders weergeeft, zoals zij de mensheid volgens de wet zien. Welke dat is? alsof het gevolg van van vrijheid zou zijn, dat we dan zouden ophouden met handelen. Alsof het gevolg zou zijn dat als we geen impuls ontvangen van de wet, wij

nergens meer op zouden reageren. Alsof het gevolg zou zijn dat als de wet zich beperkt tot het regelen van vrije uitoefening van onze vermogens, dat bij ons onze onze vermogens dan zouden worden verlamd? Dat als de wet niet de vormen van religie aan ons zou opdringen, of onze vormen van organisatie, onze methoden van het onderwijs, de regels voor arbeid, aanwijzingen voor de uitwisseling, en de plannen voor goede doelen, zouden wij dan halsover kop duiken in atheïsme, isolatie, onwetendheid, ellende, en hebzucht? Zou daaruit volgen, dat we niet langer de kracht en de goedheid van God zouden herkennen? Dat we zouden ophouden om samen te werken, om elkaar te helpen, en ophouden onze ongelukkige medemensen te helpen, om de geheimen van de natuur te bestuderen. En zouden ophouden te streven naar volmaaktheid in ons bestaan?

Wet is rechtvaardigheid:

Individuele vrijheid van mensen.

En het is volgens de wet van rechtvaardigheid, onder het bewind van recht, onder de invloeden van vrijheid, veiligheid, stabiliteit en verantwoordelijkheid, dat ieder mens de volheid kan bereiken met alle waardigheid van zijn wezen. En dat de mensheid dat alleen kan volbrengen met orde en met kalmte - langzaam, dat is waar, maar met zekerheid - die de voortgang verordend heeft. Ik geloof dat mijn theorie juist is, om het even wat het probleem is van de argumenten. Of die nu religieus, filosofisch, politiek of economisch zijn; Of het nu de invloed op het welzijn, de moraal, de gelijkheid, het recht, de rechtvaardigheid, de vooruitgang, de verantwoordelijkheid, de eigendom, de arbeid, de uitwisseling, kapitaal, lonen, belastingen, bevolking, krediet of regeringsleiders betreft. Ongeacht vanaf welk punt op de wetenschappelijke horizon ik ga uitga, kom ik stevast uit bij dezelfde oplossing van het maatschappelijk probleem en dat is vrijheid [van mensen].

Kijk naar de landen met een vrije samenleving.

En heb ik niet de ervaring aan mijn kant? Werp een blik op de wereld. Welke landen zijn de gelukkigste, de meest morele, de meest vredelievende naties? Degenen waarbij het recht zich het minst bemoeit met de eigen activiteit van de mensen, waar de regering is het minst wordt gevoeld. Waar de individualiteit de grootste reikwijdte heeft en waar de publieke opinie de meeste invloed heeft. Daar waar de machine van de bestuurlijke administratie het minst significant en het minst gecompliceerd is; Waar de belastingen het lichtste en het minste ongelijk zijn, waar de ontevredenheid van de bevolking het geringste is en het minst te rechtvaardigen is; Waar de verantwoordelijkheid van personen en klassen het meest actief is. En waar bijgevolg de moraal niet in een perfecte staat is, deze in ieder geval heeft de neiging zich onophoudelijk tot rechtvaardigheid te corrigeren. Daar waar transacties, vergaderingen en verenigingen zijn het minst verordend; Waar arbeid, kapitaal en productie van de minst last hebben van kunstmatige verplaatsingen; Daar waar de mensheid het meest volledig haar eigen natuurlijke loop volgt; Daar waar de gedachte aan God het meeste zegeviert over de uitvindingen van mensen. Zij die kortom, het idee van vrijheid bijna geheel verwezenlijken binnen de grenzen van het recht, waar alles voortvloeit uit het vrijwillig handelen van mensen. Daar waar geen pogingen gedaan worden door de wet of door geweld, tenzij voor het regelen van algemene rechtvaardigheid

Er zijn teveel grote mannen.

Ik kan het niet vermijden om tot deze conclusie te komen, dat er te veel grote mannen in de wereld zijn,

dat er te veel wetgevers zijn, teveel organisatoren, en leraren van de samenleving, hoeders van mensen, teveel vaders van naties, enz. . Te veel personen plaatsen zich boven de mensheid, om hen te beheersen en betuttelen. Te veel mensen maken er hun handel van om voor anderen te zorgen . En er zal worden zal [mij] worden gezegd: *"Jij bent daar zelf al die tijd ook mee bezig geweest. Dat is helemaal waar. Maar het moet worden toegegeven dat ik in volleig andere zin heb gesproken. En als ik mij aansluit bij de hervormers is het uitsluitend met het doel om er voor te zorgen dat zij zich inhouden en zaken loslaten. Ik ben niet net als Vaucauson deed met zijn automaat, maar ik bedoel het zoals een fysioloog het menselijk lichaam beschouwd, ik wil het [de mens en de samenleving] bestuderen en bewonderen.*

De reiziger.

Ik handel met betrekking tot [de wet] in de geest zoals die eense een ervaren reiziger bezielde. Hij bevond zich in het te midden van een woeste stam. Daar was juist een kind geboren en een menigte van waarzeggers, goochelaars en kwakzalvers stonden er omheen. Zij waren gewapend met ringen, haken en bandages. Een van hen zei: *"Dit kind zal nooit de geur van een pijp ruiken, tenzij ik zijn neusgaten flink oprek."* Een ander zei: *"Hij zal zonder gehoor zijn, tenzij ik zijn oren tot op zijn schouders uitrek."* En een derde zei: *"Hij zal nooit het licht van de zon zien, tenzij ik zijn ogen een schuine richting geef."* en een vierde zei: *"Hij zal nooit rechtop staan, tenzij ik zijn benen buig."* En een vijfde zei: *"Hij zal niet kunnen denken, tenzij ik zijn hersenen samendruk."*

"STOP!" riep de reiziger uit. *"Wat God gemaakt heeft, is goed gemaakt, pretenderen jullie maar niet dat jullie meer weten dan hij weet. En net zoals Hij organen heeft gegeven aan dit broze schepsel, sta dan die dan organen toe om zich te ontwikkelen, om zich te sterken door oefening, gebruik, ervaring en vrijheid."*

De mens is compleet en volledig geschapen.

God heeft de mensheid voorzien van alles wat noodzakelijk is om haar bestemming te volbrengen. Er is voorzien in een sociale fysiologie, evenals in een menselijke fysiologie. De sociale organen worden gevormd zodat ze om harmonieus kunnen ontwikkelen onder de grote hemel van vrijheid. Weg met jullie, kwakzalvers en organisatoren! Weg met jullie ringen, jullie kettingen, jullie haken en scharen! Weg met al die kunstmatige methoden! Weg met die sociale laboratoria, met hun bestuurlijke grillen, met centralisatie, met accijnzen, met door de staat geleide universiteiten en staatsveiligheid. Weg met gereguleerde religies met jullie inflatoire of gemonopoliseerde banken, Met al hun beperkingen, hun verboden, hun gemoraliseeren hun egalisatie door belastingen! En nu, na tevergeefs schade te hebben toegebracht aan het sociale lichaam met zo veel systemen, laat ze eindigen waar ze zouden moeten zijn begonnen - Met het verwerpen van alle systemen en door vrijheid te proberen - **VRIJHEID**, die een daad van geloof is in God en in zijn werk.

Frédéric Bastiat